

TẠI SAO NÊN ĐỌC "BÊN THẮNG CUỘC"

Hồi Tưởng 30 Tháng 4 năm 1975

Tối 29, tôi nằm cạnh khẩu carbine lắng nghe tiếng súng từ xa vọng lại. Cha tôi một đoàn viên Nhân Dân Tự Vệ được giao khẩu súng này và cho tôi sử dụng. Tôi thầm nghĩ nếu Việt cộng tấn công Sài Gòn tôi sẽ nổ đến viên đạn cuối cùng.

Sáng 30, tiếng của Tổng Thống Dương Văn Minh Tuyên Bố bàn giao chính quyền. Trong nhà, mẹ tôi cẩn thận cuốn nhỏ lá cờ vàng dấu kỹ dưới đáy giường quần áo. Ngoài ngõ, mặc cho lời kêu gọi buông súng, một đội quân hỗn hợp, dẫn đầu là một sỹ quan Dù vẫn tiếp tục tuần tra bảo vệ cư dân.

Tối 30, mở truyền hình xem tin tức, người xướng ngôn viên với khuôn mặt, cử chỉ và giọng đọc đặng đặng sát khí phát đi thông báo của “chính quyền cách mạng”. Hôm sau khuôn mặt này biến mất, những khuôn mặt mới bắt đầu xuất hiện.

Sáng 1, tôi trà trộn vào những đoàn người tiếp xúc với đoàn quân Bắc Việt vào “Giải Phóng” miền Nam.

Mông 2, tôi trở lại ngôi trường Petrus Trương Vĩnh Ký, bạn bè kháo nhau Võ văn Kiệt lấy trường tôi làm Tổng Hành Dinh. Về nhà tôi nói với cha tôi, tôi sẽ tiếp tục chiến đấu. Cha tôi cho biết tôi đã lớn có quyền quyết định cho chính mình.

Từ đó tôi chưa bao giờ xem mình là người thua trận và cũng chỉ xem những người bên kia như những “kẻ chiếm đóng”. Muốn lấy lại quốc gia cần phải hiểu giặc. Tôi tự phát triển phương cách để đọc sách báo cộng sản. Có bài họ viết như thế nhưng mình phải nghĩ ngược lại. Họ viết như thế này để che dấu điều gì? Họ viết như vậy nhưng để thông tin chuyện chi? Tôi nhanh chóng trở [thành] một "bình luận gia" chính trị "nói có sách mách có chứng".

Tôi yêu Sài Gòn nơi tôi lớn khôn với hơn 7 năm sống chung với “lũ”. Tôi thấy lại hình ảnh Sài Gòn đầy ắp trong quyển sách “Bên Thắng Cuộc”. Tôi đếm được 494 lần Sài Gòn được nhắc đến trong khi chỉ 118 lần tên của một người đã chết được dùng. Lạ thật tại sao Huy Đức lại luôn nhắc đến Sài Gòn trong tác phẩm của mình? Sài Gòn vẫn sống trong tôi, có phải cũng sống trong lòng Huy Đức?

Ngay khi xem một vài chương giới thiệu quyển sách tôi đã góp ý Huy Đức như sau: "Quyển sách đã và sẽ tạo nhiều tranh luận, Huy Đức ráng thu thập mọi ý kiến từ mọi phía, để rút kinh nghiệm cho quyển II. Riêng mình nhận xét quyển sách sẽ có ảnh hưởng sâu rộng tại Việt Nam." Cái tựa đề ngạo nghễ “Bên Thắng Cuộc”, cái lý lịch sỹ quan

quân đội cộng sản, việc trích những bài báo tuyên truyền cộng sản tự nó đã tạo nên những phê phán bình luận.

Đã có khá nhiều nhận xét về “Bên Thắng Cuộc”, riêng tôi rất quan tâm đến lịch sử cận đại. Tôi đã phổ biến nhiều bài viết về lịch sử, về các nhân vật lịch sử như Hoàng Đế Bảo Đại, Tổng Thống Ngô Đình Diệm, Đức Thầy Huỳnh Phú Sổ và Hồ Chí Minh, vì thế tôi sẽ bình luận “Bên Thắng Cuộc” từ góc cạnh này.

Sai Lầm “Bên Thắng Cuộc”

Đầu tiên Huy Đức đã để lại khá nhiều lỗi lầm dù nhỏ nhưng rất dễ nhận ra và rất dễ để kiểm chứng. Lấy thí dụ, khi viết về vượt biên, trại Trengganu là ở Mã Lai không phải ở Thái Lan hay tên trại Sungai Besi Mã Lai không phải là Sungeipesi như trong sách đã viết. Địa danh mà sai như vậy tự nó đã giảm giá trị của quyển sách.

Thứ đến Huy Đức đã sống và trưởng thành trong tuyên truyền cộng sản nên không thể nhận ra những sai lầm trong mớ thông tin Huy Đức đã tổng hợp. Lấy thí dụ, Huy Đức trích dẫn như sau: ‘Tháng 7-1946, Hồ Chí Minh tới Fontainebleau. Khi những người Việt Nam trong Đảng Cộng sản Pháp giới thiệu những đảng viên người Khmer với phái đoàn Việt Nam và đề nghị họ “đi gặp Bác Hồ”, Thiounn, người về sau là một bộ trưởng của Pol Pot, nói: “Chúng tôi trả lời, ông ta không phải là bác của chúng tôi. Họ lại bảo, chúng ta là anh em, các bạn nên thể hiện sự tôn trọng, nhưng chúng tôi cũng từ chối”.’

Vào tháng 7-1946, mặc dầu khi ấy Hồ chí Minh chỉ hơn Huy Đức và tôi vài tuổi, Hồ chí Minh đã tự tạo danh từ “Cụ Hồ” cho mình. Đến những năm đầu 1950, khi “Cụ Hồ” được triều kiến “Ông Mao”, “Ông Stalin”, để tỏ lòng sùng bái hai “Ông” kia, “Cụ Hồ” tự mình xuống chức “Bác Hồ”. Thậm chí câu chuyện “đi gặp Bác Hồ” ở trên có thể chỉ là câu chuyện bịa, rồi được đưa vào sách của Ben Kiernan, 1996, trang 10 rồi Huy Đức nói có sách mách có chứng trong “Bên Thắng Cuộc”.

Lời lên tiếng của Thiếu tá Tiểu Đoàn phó Tiểu Đoàn 7, Thủy Quân Lục Chiến, Lê Quang Liễn là một dẫn chứng về việc ngụy tạo thông tin:

“Thật ra toàn bộ anh em Thủy Quân Lục Chiến (TQLC) đã bị bắt, nếu anh em chúng tôi ra hàng thì đã được hưởng qui chế đãi ngộ hàng binh như Phạm Văn Đính và một số đồng bọn thuộc Trung Đoàn 56. Vả lại, đơn vị chúng tôi lúc đó thuộc quyền của Bộ Tư Lệnh Tiền Phương Quân Đoàn I. Ở đây, vị Tư lệnh TQLC không có trách nhiệm nào hết. Người chịu trách nhiệm là Trung Tướng Lâm Quang Thi mới đúng nghĩa hơn. Khi viết toàn bộ ra hàng là điều cố tình hạ nhục anh em chúng tôi khi thất thế!!!

“Nếu ông Huy Đức biết rõ thêm về tôi là người tù cuối cùng của Lữ Đoàn 147 TQLC ra khỏi trại tù ngày 12 tháng 2 năm 1988 sau gần 13 năm tù ngục với 4 năm 7 tháng 24 ngày bị "kiên giam" còng tay, chân, bị đánh gãy xương sườn vì những chống đối tập thể trong

Trại tù Bình Điền, Thừa Thiên. Thì phần trích dẫn từ bài viết của tên nhà báo Phan Xuân Huy là thiếu trách nhiệm.

“Tôi biết Phan Xuân Huy là thành phần đối lập cơ hội với chế độ VNCH trước năm 1975 mà tôi tận trung phục vụ. Có lẽ trong những ngày tháng đầu sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, Phan Xuân Huy -cũng như một số người nhẹ dạ- vì muốn tìm chỗ đứng an toàn trong lòng chế độ mới bằng những bài viết, những câu nói, với những nhận thức "sâu sắc của mình" về cái hay, cái đẹp của chế độ XHCN. Một nhà báo chân chính phải viết cho sự thật, vì lương tâm thì đừng bao giờ gán, chụp cho những người vắng mặt những gì vì lợi ích cho bản thân, phe nhóm. Tôi gửi đến tác giả Huy Đức những nhận xét của tôi về phần trích dẫn trong sách và mong được hoàn chỉnh sự chính xác cũng như trách nhiệm của người viết...”

Huy Đức đã xin lỗi, cảm ơn và hứa sẽ bổ sung khi viết lại. Chỗ lấu cá của tuyên truyền cộng sản là tờ Tin Sáng (hay Tia Sáng?) phỏng vấn bà “LQL” (tên ông Lê Quang Liễn được viết tắt). Nếu vì một lý do gì đó ông Lê Quang Liễn không lên tiếng như thế thì sự bịa đặt lại được Huy Đức ghi chép như một sự kiện lịch sử. Viết sử không phải là như thế.

Trong quyển “Bên Thắng Cuộc”, phần “Con đường Bác đi” Huy Đức đã trích dẫn toàn bộ huyền thoại về Hồ Chí Minh và bà Nguyễn Thị Năm do Hoàng Tùng dàn dựng. Nhờ một chút may mắn tôi đã phát hiện trong tập tài liệu Phát động quần chúng và tăng gia sản xuất của tác giả C.B. do báo Nhân Dân xuất bản năm 1955, trang 27 và 28, có bài "Địa chủ ác ghê". Bài này nguyên thủy được đăng trên báo Nhân Dân ngày 21 tháng 7 năm 1953. Tác giả C.B. (Của Bác?) chính là một bút hiệu của Hồ Chí Minh.

Qua bút hiệu C.B. chính Hồ chí Minh đã đầu tố bà Nguyễn thị Năm, đầu tố hai con của bà Năm và đầu tố những người bên vực bà. Vụ án bà Nguyễn thị Năm đã gây chấn động lòng người vì thế mới có huyền thoại do Hoàng Tùng dàn dựng. Xin mời đọc bài “Vai trò của Hồ Chí Minh trong Cải cách ruộng đất” đăng trên

<http://www.talawas.org/talaDB/suche.php?res=9078&rb=0401> để nắm rõ sự việc.

Gần đây có hai bức thư của Hồ Chí Minh gửi Stalin được phát hiện lưu trữ tại Cục Lưu trữ Quốc gia Nga. Nội dung các bức thư là xin được xem xét và cấp chỉ dẫn cho Chương trình Cải cách Ruộng đất của Đảng Lao động Việt Nam. Tôi đã viết bài khác: "Huyền thoại và sự thực Hồ Chí Minh trong Cải cách Ruộng đất" đăng trên

<http://www.danchimviet.info/03/09/2010/huy%E1%BB%81n-tho%E1%BA%A1i-va-s%E1%BB%B1-th%E1%BB%B1c-h%E1%BB%93-chi-minh-trong-c%E1%BA%A3i-cach-ru%E1%BB%99ng-d%E1%BA%A5t>. Đáng tiếc “Bên

Thắng Cuộc” chưa để mắt tới hai bài viết này.

Huy Đức công khai nhìn nhận các bài báo cộng sản là sản phẩm tuyên truyền. Người cộng sản trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến tuyên truyền vì thế các bài phỏng vấn cũng không tránh khỏi chỉ là sản phẩm tuyên truyền. Gần đây rất nhiều tài liệu, bài viết, hồi ký

có thể phá đổ không ít các sản phẩm tuyên truyền được tổng hợp trong tác phẩm “Bên Thắng Cuộc”.

Tôi chỉ đưa ra một vài dẫn chứng cho thấy tổng hợp của bịa đặt, bịa đặt, huyền thoại, bịa đặt, huyền thoại... từ các sản phẩm tuyên truyền cộng sản không phải là sách sử.

Giáo sư Sử học David Marr

Năm 1990, bà Luật sư Ngô Bá Thành, dân biểu hai chế độ, có đến thuyết trình tại Viện Đại Học Quốc Gia Úc Đại Lợi. Buổi thuyết trình được Giáo sư Sử học David Marr chủ tọa. Bà Thành đẽo miệng ca ngợi ông Marr. Sau khi đặt câu hỏi với bà Thành, tôi quay qua ông Marr tuyên bố: “Sử chúng tôi sẽ do chúng tôi viết chứ không phải là các ông”. Ông Marr trả lời đại khái như sau “Tôi viết, rồi viết lại, rồi người khác sẽ viết lại...”.

Tôi rất thông cảm những người nghiên cứu về sử Việt cận đại như ông Marr. Tài liệu của cộng sản vừa thiếu, lại đầy những bịa đặt và huyền thoại. Không phải là họ không biết nhưng không sống với cộng sản khó nhận ra sự thực đằng sau các sản phẩm tuyên truyền. Tiếc một điều khi học giả Tây Phương sử dụng nó, người mình lại xem nó khách quan, trung thực và chuyên môn, rồi tin theo như tin kinh điển. Bởi thế cộng sản mới mượn tay các học giả Tây Phương để chứng thực các huyền thoại do cộng sản tạo ra. Nếu đảng Cộng sản còn thống trị thì có viết khách quan cách mấy cũng vẫn chỉ là tuyên truyền cho cộng sản.

Nói thế không phải là phủ nhận công lao của họ. Tôi vẫn thâm cảm ơn ông Marr vì nếu không có ông thu thập được tập tài liệu Phát động quần chúng trong đó có bài Hồ chí Minh đầu tổ bà Nguyễn Thị Năm thì không có cơ duyên tôi phát hiện nó để phá vỡ một huyền thoại.

Tôi vẫn cảm ơn ông Nguyễn Minh Cần, ông Hoàng Tùng, ông Bùi Tín, ông Vũ Thư Hiên, ông Đoàn Duy Thành,... đã viết về bà Nguyễn Thị Năm, tên bà đã in vào đầu tôi, để đến khi thấy tên Nguyễn Thị Năm trên "Địa chủ ác ghê" tôi đã nhận ngay đây là một bằng chứng tội ác của Hồ Chí Minh. Việc phá vỡ huyền thoại sẽ giúp chúng ta viết lại sử người mình.

Khi tôi tuyên bố “Sử chúng tôi sẽ do chúng tôi viết” tôi còn một ý nữa. Tôi tự tin sẽ có ngày đồng bào tôi đứng lên giành lại chủ quyền dân tộc, mở một trang sử mới, viết lại trang sử cũ.

Nói thế để thấy công việc Huy Đức đang làm “đi tìm sự thật” là một công việc vô cùng khó khăn.

Vỡ Bi Hải Kịch “Bên Thắng Cuộc”

Với tôi tác phẩm “Bên Thắng Cuộc” chỉ là một vở bi hài kịch. Các diễn viên nổi bật là giới cầm quyền cộng sản Việt Nam. Họ theo “Con đường Bác đi” con đường bi đát Xã Hội Chủ Nghĩa, một con đường chỉ có trong trí tưởng tượng của ông Mác, ông Lênin, ông Stalin, ông Mao,... Rồi ông Hồ và giới cầm quyền cứ theo đó mà đi. Nó bi thương ở chỗ khi họ thấy sai thì họ cho sửa, họ sửa rồi lại vẫn tiếp tục sai, họ càng sửa lại càng sai, cứ thế càng ngày đất nước càng lâm vào bế tắc.

Huy Đức có một nhận xét đáng chú ý: “... thực sự may mắn cho người dân Campuchia khi những người được Hà Nội đưa lên nắm quyền ở Phnom Penh, đặc biệt là Hun Sen, đã không nghe theo Hà Nội một cách mù quáng. Khi đứng trước thời cuộc mới, họ đã biết quyết định dựa trên quyền lợi của dân tộc mình.... Ngày 18-10-1991, khi Việt Nam không còn can thiệp được vào các quyết định của Phnom Penh, Campuchia đã sửa đổi hiến pháp theo hướng từ bỏ chủ nghĩa xã hội: chấp nhận kinh tế thị trường tự do và hệ thống chính trị đa đảng. Tên nước, quốc kỳ, quốc ca, ngày quốc khánh thời Sihanouk được đưa ra dùng trở lại. Hai chữ “cách mạng” trong tên gọi Đảng Nhân dân Cách mạng Campuchia, đảng mà Việt Nam giúp dựng lên, đã được bỏ đi...”.

Nó là một hài kịch ở chỗ giới lãnh đạo cộng sản luôn tự hào là họ đã tự giành được “độc lập”, là đất nước luôn luôn “độc lập”, nhưng cái đầu của họ, tư tưởng của họ vướng mắc 4 chữ “Xã Hội Chủ Nghĩa” mà chính họ cũng không hiểu “Xã Hội Chủ Nghĩa” là giống chi chi.

Dự Đoán Quyển II

Nhân vật chính của vở bi hài kịch là Võ Văn Kiệt. Tên ông xuất hiện nhiều nhất, 175 lần. Ông xuất hiện ngay đầu tác phẩm, bên trong tác phẩm và rồi lại xuất hiện nhiều lần trong Phụ Lục II trước khi kết thúc quyển I. Tôi vẫn thường đọc các bài viết của Huy Đức nên liên tưởng đến bài “Bầy Việt Vạ của Thủ Tướng”. Bài viết cho biết “hậu duệ” Nguyễn Tấn Dũng là kết quả tuần lễ du hành Hàn Quốc của Đỗ Mười và Võ Văn Kiệt. Bởi thế bản chất của “hậu duệ” Nguyễn Tấn Dũng vừa cực đoan như Đỗ Mười vừa táo bạo chấp nhận cải cách như Võ Văn Kiệt. Nội dung Quyển II đã được Huy Đức cho biết trước.

Có người cho rằng Huy Đức đi giữa 2 lần đạn. Tôi nghĩ khác, Huy Đức đang đi tìm sự thật, anh đang đi giữa lòng dân tộc để tìm một lối ra.

Là một thành viên Khối 8406, Khối chúng tôi chủ trương đi tìm sự thật vì khi sự thật được phơi bày là lúc chế độ cộng sản sẽ bị giải thể để Việt Nam có tự do có dân chủ. Tôi mong được đọc bản tu sửa quyển I và chờ đợi để được bình luận quyển II.

Tại Sao Nên Đọc “Bên Thắng Cuộc”?

Nếu ai xem Huy Đức như một tên Việt cộng, nên xem “Bên Thắng Cuộc” để biết người biết ta, biết mà kịp thời lên tiếng.

Nếu ai xem Huy Đức là một tên phản động, nên xem “Bên Thắng Cuộc” vì nó là suy nghĩ của đại đa số quần chúng Việt Nam, biết đề tránh bị bánh xe lịch sử nghiền nát.

Nếu ai đang đấu tranh cho tự do dân chủ phải xem “Bên Thắng Cuộc” để quyết tâm “Sự chúng ta sẽ do chúng ta viết”, mở một trang sử mới, viết lại trang sử cũ.

Nếu ai chỉ xem mình là người bình thường rất cần xem “Bên Thắng Cuộc” để thấy chính mình trong vở bi hài kịch “Bên Thắng Cuộc” để cùng đứng lên giành lại tự do.

Xuân năm nay chưa phải là xuân tự do. Xuân tới khi sự thật đã phơi bày sẽ là xuân tự do cho dân tộc. Hãy mở cửa lòng đón nhận Huy Đức người đi tìm sự thật.

Chúc Mừng Năm Mới

Nguyễn Quang Duy
Melbourne, Úc Đại Lợi
26/12/2012

Lời bàn: Cố Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu đã từng nói : “Đối với Cộng sản Việt Nam không có hội đàm, thương thảo, mà chỉ có đem bom ném lên đầu chúng nó!”

Một chút tâm sự riêng với bạn của tôi: Tác giả cuốn sách "bên thắng cuộc" là Huy Đức một tên cộng sản có nhiều tuổi đảng. Riêng tôi, tôi không cần biết có cuốn sách này hay không, lại càng không "cần nên đọc" để làm gì cũng như không cần biết Huy Đức là đứa nào (ông ta Phản tỉnh hay Phản phúc tôi cũng không cần để ý tới) ! (xin đọc lại lời Cố Tổng-Thống/VNCH ở đoạn trên). -- Lê Phi Ô, lính VNCH

Nguồn: Internet E-mail by Nguyễn Quang Duy chuyển

Đăng ngày Thứ Tư, December 26, 2012
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND/SĐND, QL-VNCH